

Colas Gutman & Marc Boutavant
Vertaald door Sylvia Vanden Heede

STINKHOND

in Parijs

Lannoo

Stinkhond in Parijs

Ergens in een voorstad van Parijs, ver weg van de Champs-Élysées en de Arc de Triomphe, zitten Plattekat en Stinkhond onder in hun vuilnisbak Modderpolie te spelen op een oude dweil.

‘Vergeet niet te stoppen bij het vakje met de afvalbak, Plattekat.’

‘Maar daar ben ik al geweest, Stinkhond. Ik heb er genoeg van, ik speel niet meer mee.’

‘Wil je een uitstapje maken naar de vuilnisbelt?’

‘Nee, ik wil Parijs zien: de Eiffeltoren, de Mona Lisa...’

‘En de hondvaartboten?’

‘Ja, Stinkhond. Alles is beter dan onze vuilnisbak!’

En terwijl Stinkhond droomt van een tochtje op de Seine, krijgen de twee vrienden bezoek van oude bekenden.

‘Ons bazinnetje heeft voor ons een hondleiding in Parijs geregeld’, zegt de basset met het jasje.

‘En een avond in de Folies Gruyère’, voegt de opgeschoren poedel eraan toe.

‘Jullie boffen maar...’ zucht Stinkhond.

‘Ja, voor jullie zou het eerder een strontleiding moeten zijn’, gniffelt de basset met het jasje.

Stinkhond voelt zich net zo verdrietig als op de dag dat hij niet tot de stortplaats werd toegelaten omdat hij te vies was.

‘Maak je geen zorgen, Stinkhond. Wij gaan ook naar Parijs!’ belooft Plattekat.

‘Hoe dan?’

‘We gaan liften!’

Na vele uren wachten in de goot stopt er een vuilniswagen vlak voor hun neus.

‘Hallo, afval! Kan ik jullie ergens kwijt?’ vraagt de chauffeur.

‘We willen graag de hoofdstad van Frankrijk zien’, zegt Stinkhond.

‘Ha! Montmartre, de Folies Gruyère, de kleine vrouwtjes van Parijs... Vooruit, klim aan boord!’

Terwijl ze stilstaan in de file, bewonderen Stinkhond en Plattekat de omgeving.

‘Heb je die uitlaatpijpen gezien, Plattekat? Wat zijn die mooi!’

‘Ja, dat is de Randstad, Stinkhond.’

Maar zodra ze de Seine oversteken, wordt Stinkhond zo groen als de vuilniskar:

‘Ik ben bang, Plattekat.’

‘Waarvoor, Stinkhond?’

‘Voor de kleine vrouwtjes van Parijs. Ik ben bang dat ik ze niet zal zien als ze zo klein zijn.’

Het boefje van Parijs

Eindelijk zijn ze op Montmartre met de zondagschilders en vlak bij de Sacré-Coeur. Op het pleintje boven op de heuvel zal de hondleiding beginnen.

‘Hallo, bonjour, guten Tag, sayonara, stelletje blafferds!’ brult Aristide Brulant, de gids. ‘Jullie hebben vijf minuten om een portret te laten maken!’

‘Ik laat mijn pony opnieuw verven’, zegt de opgeschoren poedel.

‘En ik mijn jasje’, zegt de basset. ‘Ha, Stinkhond en Plattekat! Zijn jullie hier via de vuilstortkoker beland?’

‘Nee, met de vuilniswagen. Dat is comfortabeler’, antwoordt Stinkhond.

‘Stilte!’ brult Aristide Brulant. ‘Ik wil nog geen vliegje horen zoemen!’

‘Stilte, vliegen!’ beveelt Stinkhond op zijn beurt zijn fanclub van vliegen.

Maar in de goot maakt een boefje van Parijs veel lawaai: ‘Toon uw goede hart, m’neer, m’vrouw, ik heb mijn mama verloren, ik heb mijn papa verloren...’

‘En je jasje ook, sufferd?’ spot de basset met het jasje.
‘Nee, dat hebben ze van me gestolen’, antwoordt het kind rillend.

‘Arm ventje. We moeten hem helpen’, stelt de labrador voor.

‘Dat vind ik ook. We kunnen hem misschien een knipbeurt geven bij een beroemde Parijse kapper’, zegt de opgeschoren poedel.

Terwijl Stinkhond in de goot op zoek gaat naar de kleine vrouwtjes, gaat het boefje van Parijs verder met zijn smeekbede. Hij houdt daarbij een halve zeester tegen zich aan gedrukt.

‘Lekker, een enorme hondenbrok’, zegt Stinkhond tegen zichzelf.

‘Mag ik er een stukje van?’ vraagt hij.

Maar meteen barst het boefje van Parijs in tranen uit.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Plattekat.

‘Hij wil zijn hondenbrokje niet delen!’ zegt Stinkhond.

‘Mijn papa heeft het aan mij gegeven net voor hij in een rioolput viel’, legt het boefje van Parijs sniffend uit. ‘Daarna heb ik hem nooit meer teruggezien.’

‘Ik heb op een dag mijn sok in het riool laten vallen. Misschien vindt jouw papa die wel’, zegt Stinkhond.

‘En waar is je mama?’ vraagt Plattekat verder.

‘Ik heb haar op straat verloren.’

‘Weet je waar ze werkt?’

‘Ze danste de French cancan in een cabaret, maar ze werd daar weggestuurd omdat ze haar been niet hoog genoeg optilde...’

‘Om een plasje te doen?’ vraagt Stinkhond.

‘Nee, sufferd. De French cancan is de dans van de kleine vrouwtjes van Parijs’, legt Plattekat uit.

‘Als je mama zo klein is, zal het moeilijk worden om haar te vinden’, besluit Stinkhond.

Op dat ogenblik komt er een zondagsschilder voorbij.
Plattekat heeft een idee.

‘Laten we hem vragen om een robottekening van zijn
mama te maken.’

‘Wil je die in onze vuilnisbak ophangen?’ vraagt
Stinkhond.

‘Nee. Het is een methode die de politie gebruikt om iemand op te sporen.’

Maar de schilder weigert voor niets te werken. Enkel een pinguïn die met zijn voeten schildert, wil het uiteindelijk wel doen. Ondanks de inspanningen die het boefje van Parijs doet om zijn moeder zo goed mogelijk te beschrijven, lijkt het portret nauwelijks op haar.

‘Ik heb mijn papa verloren, ik heb mijn mama verloren’, schreeuwt het boefje van Parijs, zwaaiend met het schilderij.

‘En jij gaat ervoor zorgen dat ik mijn toeristen verlies!’ maakt Aristide Brulant zich boos.

‘Wij gaan naar de opera’, scheidt de poedel op.

‘Zullen de kleine vrouwtjes van Parijs daar zijn?’ vraagt Stinkhond.

‘Dat weet ik niet. Er zijn in elk geval kleine ratjes die leren dansen, dat zal je bevallen’, lacht de opgeschoren poedel.

En terwijl de deelnemers aan de hondleiding in de Royal Bus stappen, gaat de vuilnisbakkentour verder in de metro.

METROPOLICHEN

Hondergronds

Voor het loket van de ondergrondse metro zoeken Stinkhond en Plattekat op de grond naar weggegooid tickets. Het boefje van Parijs heeft een beter idee.

‘We springen over het poortje’, stelt hij voor.

‘Dat is een meevaller, ik ben heel goed in vuilnisbakkenspringen!’ juicht Stinkhond.